

Qui ocupa els 135 escons?

Anàlisi sobre els diputats de la
X legislatura del Parlament de Catalunya

FRANCESC PONSÀ • ORIOL RUA • VÍCTOR SOLÉ

Autors:

Francesc Ponsa, Oriol Rua i Víctor Solé

Tractament estadístic:

Marta Casals

Disseny i maquetació:

Bruno Mayol

www.therighthandstudio.com

Visualització de dades:

Oriol Rua

© Finestra d'Oportunitat 2015

FINESTRA
D'OPORTUNITAT

Amb la col·laboració de:

Autors.

Francesc Ponsa.

Periodista i analista. Doctor en comunicació social i màster en anàlisi d'intel·ligència. És director de l'Observatori dels Think Tanks, professor associat de la Universitat Pompeu Fabra (UPF) i consultor de la Universitat Oberta de Catalunya (UOC).

Oriol Rua.

Polítòleg i analista de polítiques públiques. Ha ocupat càrrecs de responsabilitat a l'Administració en l'àmbit de l'agricultura i pesca, el benestar social i el consum.

Víctor Solé.

Polítòleg i màster en Project Management. És cap de la secció de Política Internacional de Finestra d'Oportunitat i membre del teixit associatiu veïnal i europeista de Catalunya i col·laborador d'Horitzó Europa.

Índex.

1. Presentació
2. Metodologia
3. Com són els diputats del Parlament de Catalunya?
 - a. Edat
 - b. Sexe
 - c. Província de naixement
 - d. Nivell d'estudis
 - e. Experiència política
 - f. Carrera política
 - i. Anys en el càrrec i número de legislatures
 - ii. Anys en la política com activitat principal
 - iii. Altres càrrecs
 - g. Provenents de les joventuts dels partits
 - h. Militància en altres partits
 - i. Diputats independents
 - j. Antecedents familiars en la política
 - k. Feines al marge de la política
 - l. Transparència i comunicació
 - i. Correu electrònic visible
 - ii. Web personal i Twitter
4. Conclusions

1. Presentació

Finestra d'Oportunitat va néixer l'any 2011 com una magazine d'anàlisi política amb la missió d'oferir una visió objectiva de la realitat i proporcionar eines pel debat ideològic. Després de tres anys de singladura i més de 230 articles i entrevistes realitzades, hem decidit donar una passa més i desenvolupar investigació independent i rigorosa amb l'objectiu de reforçar i ampliar els objectius fundacionals del nostre projecte. El treball que heu començat a llegir representa el primer d'aquesta nova línia de recerca. El fet que el Parlament de Catalunya sigui l'objecte d'estudi abordat rau en la necessitat d'emprendre anàlisis sobre temes i dimensions fins aleshores no contemplades.

El Parlament és l'òrgan legislatiu del Principat de Catalunya i una de les institucions que formen la Generalitat de Catalunya. L'Estatut de 2006 el defineix com la institució que representa el poble de Catalunya amb les funcions de potestat legislativa, aprovació del pressupost de la Generalitat i control i impuls de l'acció política i de govern. Els 135 diputats que el conformen representen els interessos dels electors mitjançant els partits polítics. Aquest és un model de representació en el que compten tant les sigles com les ideologies com els *grups* de representants, i no tant els representants en sí mateixos, individualment parlant. En aquest sentit, és molt normal sentir a parlar de la disciplina de partit: els individus cedeixen la seva capacitat total d'influència i decisió al grup. En poques ocasions s'ha vist que els diputats votessin d'acord amb els seus principis individuals, lluny de les directrius dels seus partits. D'acord amb això, la pregunta què legítimament es pot fer el representat, el ciutadà que vota cada X anys per a conformar la cambra legislativa que, representant-lo políticament, decidirà per ell, és: Qui hi ha al meu Parlament? Qui s'asseu als 135 escons del Parlament de Catalunya? Qui em representa?

En aquesta anàlisi realitzada per Finestra d'Oportunitat ens proposem trobar algunes respostes a aquestes preguntes. Són qüestions que ens fem en el nostre dia a dia, de vegades de manera conscient, altres vegades de forma intuïtiva, quan veiem que la diputada Y s'asseu al seu escó des de fa dècades, o el diputat Z està imputat però no deixa l'escó gràcies al beneplàcit del corporativisme gelós del seu grup. En relació amb això, s'han dut a terme estudis interessants sobre el Parlament de Catalunya com l'índex de transparència elaborat per Transparència Internacional que situa la institució catalana a l'11è lloc sobre 19 parlaments. No obstant això, no s'ha realitzat cap investigació que posi la lupa sobre els diputats catalans: formació, anys en el càrrec, altres càrrecs al marge del de diputat, xarxes socials, etc. Per aquest motiu, *Qui ocupa els 135 escons?* representa un estudi innovador i revelador que tindrà continuïtat durant les properes legislatures.

Aquest estudi quantitatiu ens ofereix una visió rigorosa i detallada de l'actual composició del Parlament que permet projectar tendències i línies d'actuació.

L'actualitat global i cada vegada més canviant implica fer front a un conjunt de reptes i necessitats. Una d'elles és l'aprovació per part del Parlament de Catalunya, en el ple del 18 de desembre del 2014, de la proposició de llei de transparència, accés a la informació pública i bon govern amb l'objectiu de regular i garantir la transparència, la participació i el dret d'accés a la informació pública. Seguint aquesta estela, Finestra d'Oportunitat vol contribuir a la qualitat democràtica del nostre país amb aquest estudi que ofereix una visió rigorosa sobre la composició del Parlament i apunta algunes propostes i reflexions per millorar-ne el funcionament i ser tingudes en compte, si s'escau, en els debats sobre la futura llei electoral catalana. Les societats canvien i les seves institucions també.

El moment vibrant que està vivint Catalunya a l'actualitat està accelerant els canvis generats per la crisi econòmica: el sistema de partits català no és el mateix que fa dos anys, i aquest fet repercuteix a la cambra on els partits s'hi asseuen i pacten per a representar l'interès comú. A més, nous actors polítics estan irrompent amb força en el panorama polític aportant noves visions i més pluralitat. En aquest context, tot sembla indicar que la XI legislatura comptarà amb la presència de noves coalicions i formacions que donaran lloc a aritmètiques parlamentàries mai vistes fins al moment. De la mateixa manera, la societat civil està molt organitzada i diverses organitzacions esgrimeixen una força i mobilització social que obliguen als partits a moure fitxa. Tot plegat evidencia que Catalunya és una democràcia madura, en la que les institucions representen els seus representats, els quals, de tant en tant, fan anàlisis com la que esteu a punt de llegir.

2. Metodologia

Per realitzar aquesta investigació hem analitzat el perfil dels 135 diputats de la X legislatura del Parlament de Catalunya a partir d'una sèrie de variables com l'edat, el sexe, els anys en el càrrec, el número de legislatures, els anys en la política com activitat professional, el nivell d'estudis i tipologia, l'ostentació d'altres càrrecs, l'experiència política prèvia a ocupar el càrrec o altres feines al marge de la política. Des del punt de vista de la comunicació i la transparència s'ha tingut en compte la visibilitat del correu electrònic del diputat i l'ús de xarxes socials i webs personals. Les dades van ser recollides en una matriu entre els mesos d'abril i maig d'enguany mitjançant la fitxa de diputat consultable a través de la pàgina web del Parlament i complementades amb altres informacions obtingudes a través de la xarxa o hemeroteques (com antecedents en la política, imputacions, pertinença a altres partits o número de seguidors a Twitter). Tots els possibles canvis produïts en la composició dels grups parlamentaris a partir del mes de juny no s'han tingut en compte en el present estudi. Un cop obtingu-

des totes les dades es van processar amb el programa estadístic SPSS per donar resposta a les preguntes d'investigació. Per comptabilitzar el nombre d'anys en el càrrec s'ha considerat la durada de les diferents legislatures parlamentàries:

I	legislatura	abril 1980 - març 1984	(4 anys)
II	legislatura	maig 1984 - abril 1988	(4 anys)
III	legislatura	juny 1988 - gener 1992	(4 anys)
IV	legislatura	abril 1992 - setembre 1995	(3 anys)
V	legislatura	desembre 1995 - agost 1999	(4 anys)
VI	legislatura	novembre 1999 - setembre 2003	(4 anys)
VII	legislatura	desembre 2003 - setembre 2006	(3 anys)
VIII	legislatura	novembre 2006 - octubre 2010	(4 anys)
IX	legislatura	desembre 2010 - octubre 2012	(2 anys)
X	legislatura	desembre 2012 - setembre 2015	(3 anys)

En relació amb la variable d'altres càrrecs, no s'han considerat els càrrecs orgànics de partit; sinó els locals (alcaldes i regidors), supralocals (consellers comarcals o diputats provincials), autonòmics (Generalitat de Catalunya) i estatals (senadors). Pel que fa a la militància en altres partits només s'han recollit els partits amb representació parlamentària actual; per la qual cosa s'ha obviat el pas per partits com Reagrupament, Partit Republicà Català, PSUC i altres succedanis.

En canvi, **Enric Millo**, actual portaveu del grup parlamentari del PPC, va ser amb anterioritat diputat de CiU i dirigent d'UDC; i, per aquesta raó, és un dels casos vàlids en aquest camp. Determinar l'experiència política prèvia a ocupar l'acta de diputat era important per analitzar amb quins coneixements o bagatges d'estricta ordre polític accedien els diputats. És a dir, si abans de ser diputat havien tingut responsabilitats en alguna administració o en el propi partit.

D'acord amb això, hem valorat que, per exemple, el diputat de la CUP, **David Fernández**, tot i tenir una àmplia trajectòria en moviments veïnals i alternatius no disposava d'experiència política prèvia. Per la seva part, en el camp d'experiència de govern hem comptat els diputats amb responsabilitats governamentals (consellers, secretaris generals, directors generals, secretaris, etc.) obviant en aquest cas l'Administració Local. En el camp sobre antecedents familiars en la política només s'han tingut en consideració els familiars de primer i segon grau (pares, germans, fills i avis) amb responsabilitats polítiques supralocals. La dimensió professional i laboral vinculada als anys en el càrrec i a la política com

activitat principal ens permet determinar el nivell d'apalancament dels polítics en el càrrec. En aquest sentit, hem volgut especificar quins diputats han exercit altres feines al marge de la política i concretar-ne el sector (públic, privat o tercer sector). En els casos que es combinaven més d'un hem optat pel que tenia més anys de dedicació. Una altra variable que hem tingut en compte és la dels diputats que no havien tingut una altra feina al marge de la política actual. Aquesta informació, combinada amb els anys en el càrrec i els anys en la política com activitat principal, ens aproximava al nivell d'apalancament dels diputats. Aquesta no ha estat una dada fàcil de trobar i en molts casos podia portar a la confusió. Per aquesta raó, s'ha considerat que no havien tingut altres feines principals, fora de la política, els diputats que no aportaven cap referència laboral en la fitxa de diputat i els que portaven una carrera política de llarga durada ocupant càrrecs en governs o altres administracions.

En l'apartat de transparència i comunicació ens hem centrat en els següents indicadors: correu electrònic visible, web personal i ús de Twitter. La visibilitat del correu electrònic en la fitxa de diputat evidencia la predisposició del representant a rebre informacions i demandes per part dels representants; per la qual cosa és una dada a tenir en compte. Hem d'aclarir, però, que abans que entrés en vigor, amb tots els seus efectes, la Llei de Transparència —que ho va fer a principis de juliol—, no tots els diputats presentaven el seu correu a la fitxa del web del Parlament. De la mateixa manera, la utilització d'un bloc o web personal implica un esforç per part de l'electe per comunicar i traslladar la seva tasca parlamentària a la ciutadania. En aquest punt, hem considerat les webs que presentaven activitat durant el 2015. D'aquesta manera, hem bandejat webs personals que es creen durant la campanya electoral i una vegada han passat els comicis resten inactives. Finalment, ens hem cenyit a Twitter perquè considerem que és la xarxa social més pública. Facebook és una eina amb una finalitat més privada, en la que la privacitat és molt important tot i les demandes d'un major grau d'intimitat per part de molts dels seus usuaris. Twitter, en canvi, és la xarxa social pública per excel·lència. A tall d'aclariment volem esmentar que per simplificar la redacció i la lectura hem optat per utilitzar la forma abreujada de Ciutadans (Cs) i de la coalició d'ICV-EUiA hem emprat ICV.

3. Com són els diputats del Parlament de Catalunya?

a. Edat

La mitjana d'edat dels 135 diputats és de 47,6 anys. El diputat més jove és el popular José Antonio Coto (29 anys) i el més gran és la convergent Maria Glòria Renom (68 anys).

José Antonio Coto (29 anys)

Maria Glòria Renom (68 anys)

En relació als grups parlamentaris, la mitjana d'edat és la següent:

Grup Parlamentari	Mitjana d'anys
CiU	49,8
ERC	43,7
PSC	48,5
PPC	45,6
ICV	48,4
C's	48,1
CUP	36,3
No adscrit	57

Convé destacar la joventut dels diputats de la CUP en contraposició a la mitjana d'edat de la resta dels grups parlamentaris. ERC i PPC estan per sota la mitjana d'edat; mentre que ICV, PSC i CiU estan per sobre. La diputada no adscrita està gairebé 10 anys per sobre de la mitjana d'edat.

b. Sexe

El Parlament de Catalunya està format per 78 homes (58%) i 57 (42%) dones. La distribució per grups parlamentaris és la següent:

Grup Parlamentari	Dones	Homes
CiU	22 (44%)	28 (56%)
ERC	8 (38%)	13 (62%)
PSC	7 (37%)	12 (63%)
PPC	7 (37%)	12 (63%)
ICV	6 (46%)	7 (54%)
C's	5 (56%)	4 (44%)
CUP	1 (33%)	2 (67%)
No adscrit	1	0

El grup parlamentari de Ciutadans (Cs) està 14 punts per sobre de la mitjana parlamentària de presència de dones; mentre els de CiU i ICV-EUiA estan lleugerament per sobre. Per contra, els grups parlamentaris d'ERC, PSC i PPC tenen una representació femenina per sota la mitjana. La distribució del sexe per franques d'edat és la següent:

Edat	Homes	Dones	Total
Fins a 35 anys	6 (42,9%)	8 (57,1%)	14 (100%)
De 36 a 55 anys	54 (58,7%)	38 (41,3%)	92 (100%)
Més de 55 anys	18 (62%)	11 (38%)	29 (100%)

La franja d'edat de fins a 35 anys és l'única en la qual la presència de dones és superior a la d'homes i, a la vegada, està per sobre la mitjana general de dones al Parlament. Si aquestes dones joves segueixen fent carrera política i es manté aquest percentatge en el reclutament de diputats joves, podem afirmar que **la presència de dones parlamentàries augmentarà a les properes legislatures.**

c. Província de naixement

La gran majoria dels diputats han nascut a la província de Barcelona (59,3%); tot i que aquest percentatge és menor que el del nombre d'electes per la circumscripció de Barcelona (63%). De fet, això passa amb totes les circumscripcions electorals excepte la de Lleida; on els 18 diputats nascuts en aquesta província (13,3%) són superiors als 15 (11,1%) que pertiquen a aquesta demarcació.

Província	%	Nº diputats
Barcelona	22 (44%)	80
Girona	8 (38%)	15
Lleida	7 (37%)	18
Tarragona	7 (37%)	15
València	6 (46%)	1
Còrdova	5 (56%)	1
Jaén	1 (33%)	1
Cadis	1	2
Madrid	0,7	1
Badajoz	0,7	1

Una altra dada interessant a apuntar són els diputats que han nascut fora del Principat. Aquests, concretament, són 7 i representen un 5,2% del total. Com es pot veure en el quadre, els orígens provenen de l'Estat espanyol i **no hi ha cap diputat d'origen extracomunitari**. En canvi, en passades legislatures podríem trobar electes d'origen estranger com, per exemple, Mohamed Chaib, del PSC, originari de Tànger (Marroc). Atenent la realitat municipal —on ciutadans d'origen extracomunitari comencen a ostentar càrrecs de representació— podem imaginar que aquesta situació també es produirà a la cambra catalana a mig termini.

d. Nivell d'estudis

El nivell d'estudis dels diputats del Parlament és el següent:

Estudis	Freqüència	%
Primaris	2	1,5%
Secundaris	18	13,3%
Universitaris	114	84,4%
Sense especificar	1	0,7%
TOTAL	135	100%

Del quadre destaquem que el 84,4% dels diputats del Parlament tenen estudis universitaris; fet que palesa un elevat grau de formació. Només s'han comptabilitzat dos diputats amb educació primària i un que no especifica el seu nivell d'estudis. Aquests tres diputats estan per sota de les mitjanes d'anys en el càrrec i d'anys en la política com activitat principal; raó per la qual podem afirmar que **un nivell baix de formació no facilita fer carrera política**. En canvi, la situació és diferent amb els estudis secundaris. En aquest cas, els diputats estan 0,5 punts per sobre en la mitjana d'anys en el càrrec (7,3 anys) i 0,8 per sobre la d'anys en la política com activitat principal (17,6 anys). I molt per sobre d'aquesta mitjana destaquen els noms de **Dolors Montserrat** (PPC), amb 27 anys en el càrrec; i de **Miquel Iceta i Jordi Terrades** (PSC), amb 16 anys. Aquest grup de diputats, tot i representar el 13,3%, és el que presenta una tendència a l'apalancament més pronunciada.

En funció dels sexes, destaca el major percentatge de dones amb estudis universitaris (96,5%) respecte els homes (75,6%). Així, doncs, podem afirmar que hi ha menys dones diputades però que aquestes tenen una major formació universitària.

Estudis	Dones	Homes
Primaris	0	2
Secundaris	2	16
Universitaris	55	59
Sense especificar	0	1

Si afegim la variable d'edat ens adonem que tots els diputats menors de 35 anys tenen estudis universitaris. Per tant, podem afirmar que els diputats joves reclutats tenen, a priori, una preparació òptima per ocupar el càrrec. En la franja d'edat compresa entre els 36 i els 55 anys, tot i que la formació dominant és la universitària, també hi ha una presència important de diputats amb estudis secundaris i dos diputats amb estudis primaris i sense estudis, respectivament. I, finalment, a la franja de més de 55 anys, la formació universitària també és la dominant; seguida de sis diputats amb estudis secundaris i un amb primaris.

Estudis	Fins 35 anys	De 36 a 55	Més de 55
Primaris	0	1	1
Secundaris	0	12	6
Universitaris	14	78	22
Sense especificar	0	1	0

En relació amb els diputats amb estudis universitaris segons el grup parlamentari, trobem tres grups amb percentatges per sota la mitjana: CUP (66%), PSC (74%) i ERC (81%). La resta estan lleugerament per sobre: PP (84,2%), CiU (88%), Cs (89%) i ICV (92%).

Grup Parlamentari	Nº dip. universitaris
CiU	44
ERC	17
PSC	14
PP	16
ICV	12
C's	8
CUP	2
No adscrit	1

Si desgranem els tipus d'estudis universitaris dels diputats catalans, observem que els estudis de dret són els més cursats (30,7% dels diputats amb estudis universitaris); seguits de Ciències Polítiques (11,4%) i Economia (8,8%). La resta és molt variada:

ADE	6	Història del Art	1
Biblioteconomia	1	Magisteri	1
Biologia	2	Màrqueting	1
Ciències Educació	2	Pedagogia	1
Ciències Treball	1	Periodisme	6
Ciències Polítiques	13	Psicologia	3
Dret	35	Psicopedagogia	3
Enginyeria*	4	Sociologia	2
Farmàcia	2	Treball social	3
Filologia	6	Turisme	1
Filosofia	3	Història	4

*Les enginyeries estan distribuïdes de la següent manera: Enginyeria industrial 2; Enginyeria Tècnica de Telecomunicacions 1; Enginyeria Agrícola 1

Els estudis universitaris per grups parlamentaris és el següent:

CIU	
ADE	4
Ciències Educació	2
Ciències Polítiques	3
Dret	13
Economia	5
Farmàcia	2
Filologia	1
Filosofia	1
Història	1
Història de l'art	1
Magisteri	1
Màrqueting	1
Medicina	1
Periodisme	1
Psicologia	3
Psicopedagogia	1
Treball Social	2
Turisme	1
TOTAL	44

ERC	
Ciències Polítiques	4
Dret	4
Economia	1
Eng. Agrícola	1
Eng. Industrial	1
Filologia	2
Història	2
Periodisme	1
Psicopedagogia	1
TOTAL	17

PSC

ADE	1
Biblioteconomia	1
Biologia	1
Ciències polítiques	3
Dret	2
Economia	2
Filologia	2
Filosofia	1
Periodisme	1
TOTAL	14

PPC

Biologia	1
Ciències polítiques	1
Ciències del treball	1
Dret	6
Economia	2
Eng. Industrial	1
Eng. Telecom.	1
Periodisme	2
Sociologia	1
TOTAL	16

ICV

Ciències polítiques	1
Dret	3
Filologia	1
Filosofia	1
Història	1
Pedagogia	1
Periodisme	1
Psicopedagoga	1
Sociologia	1
Treball social	1
TOTAL	12

CUP

Dret	1
Ciències polítiques	1
TOTAL	2

No adscrita

Medicina	1
TOTAL	1

C's

ADE	1
Dret	6
Medicina	1
TOTAL	8

Dels 114 diputats que tenen estudis universitaris, 100 (87,7%) tenen estudis complementaris distribuïts de la següent manera:

Estudis complementaris	%
Segona llicenciatura	46%
Màster/Postgrau	46%
Doctorat	8%

Aquestes dades evidencien la gran preparació acadèmica dels diputats catalans: un 84,4% té formació universitària i, d'aquests, el 87,7% posseeix estudis universitaris complementaris.

e. Experiència política

Hem dividit aquest càlcul tenint en compte, per una banda, els diputats totals del Parlament (135 escons) i, per altra banda, els diputats totals amb experiència política. Els resultats, com veurem, són molt interessants.

Dels 135 membres del Parlament, 117 posseeixen experiència política. És a dir, un 86,7% de la cambra catalana. Si ens hi fixem per grup parlamentari, el que presenta una major experiència política és CiU, amb un 98% de diputats amb experiència política.

Grup parlamentari	Nº diputats	% s/GP
CiU	49	98%
ERC	14	67%
PSC	17	89%
PPC	16	84%
ICV	13	100%
C's	6	67%
CUP	1	33%
No adscrit	1	100%

Tinguem en compte, en primer lloc, el percentatge de cada grup sobre els 117 diputats que posseeixen experiència política. Els grups parlamentaris amb major número de diputats amb experiència dins del món de la política són CiU, el PSC, el PPC, ERC i ICV. No cal dir que són els cinc grups clàssics del Parlament, els que han entrat a la cambra catalana durant els primers anys de la dècada de 1980, i els que han arribat a governar la Generalitat (tret del PPC) o molts municipis de Catalunya des de 1979 (any en que es van celebrar les primeres eleccions municipals després de la dictadura franquista). Una dada interessant és ERC: la renovació de la llista en les eleccions de 2012 no ha suposat un menor grau d'experiència política en els seus membres. Això s'explica pel reclutament parlamentari de càrrecs electes locals i la conseqüent posada en valor de l'experiència política municipal.

Si mirem la mateixa fotografia amb una base diferent, prenent en consideració el número de diputats de cada grup sobre el total de 135, veurem que els números puguen. I veurem que, un cop més, els grups amb més experiència són els més tradicionals: CiU (el 98% dels seus 50 diputats té experiència política), el PSC (el 89% dels seus membres posseeix experiència, amb menció especial a la seva no adscrita, Marina Geli, amb 20 anys d'experiència), el PPC (84% de membres amb experiència sobre els seus 16 escons), ERC (67%) i ICV (tots els seus membres tenen experiència política). Utilitzant aquesta base ens adonem que dels 9 diputats totals de Cs, el 67% posseeix experiència (6 d'ells), perquè aquest partit ja fa nou anys que és al Parlament i perquè s'han nodrit de persones amb trajectòries en altres partits, com és el cas de **Carina Mejías**, exregidora popular a l'Ajuntament de Barcelona. Fem un cop d'ull als que menys posseeixen experiència política estàndard, és a dir, dins d'una o més institucions públiques al llarg de la seva vida laboral. I puntualitzem amb l'adjectiu estàndard perquè els 3 diputats de la CUP posseeixen experiència política, però només 1 d'ells ha entrat en alguna institució pública abans d'assolir la seva acta de diputat del Parlament català. I és que els membres de la CUP es fan un tip d'explicar que la política no només és aquella que es fa a les institucions, sinó també la que es fa al carrer, amb l'associacionisme. A Itàlia tenen una metàfora per a entendre els llocs on es fa política i on s'hi assoleix experiència en aquest tema: la *piazza* (la plaça, el carrer) i l'aula (entenant el gran hemicicle de la Cambra de Diputats).

Infografías

Perfil demogràfic

Sexe

42%

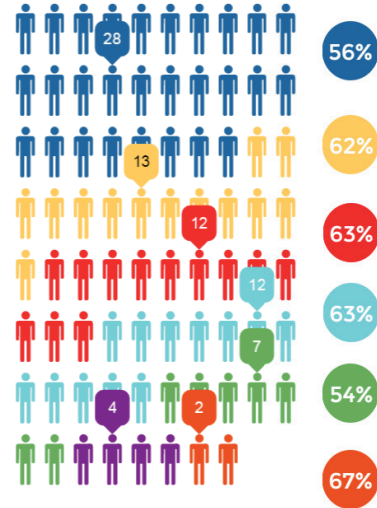
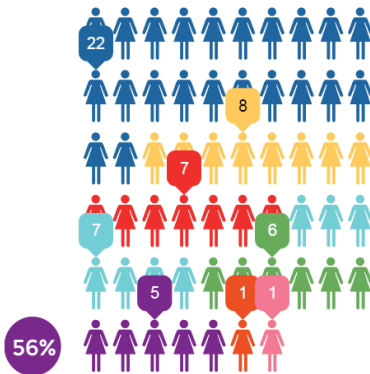

57 DONES

58%

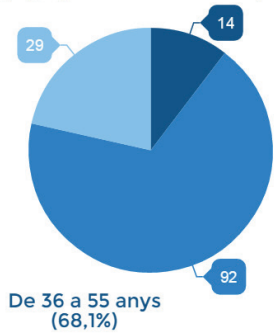
78 HOMES

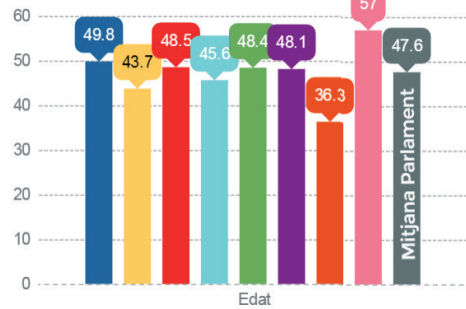
Edat

Més de 55 anys
(21,5%)

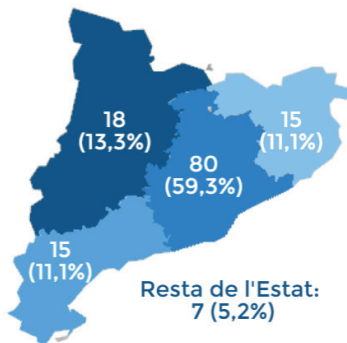
Fins a 35 anys
(10,4%)

Mitjana d'edat

Lloc de naixement

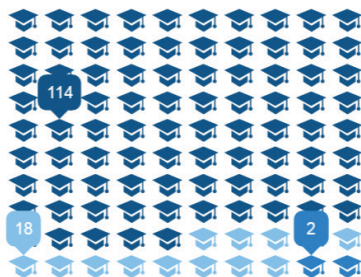
33%

dels diputats de Ciutadans són nascuts fora de Catalunya.

Formació

84,4%

de diputats tenen estudis universitaris.

96,5%

Més % de dones amb estudis universitaris

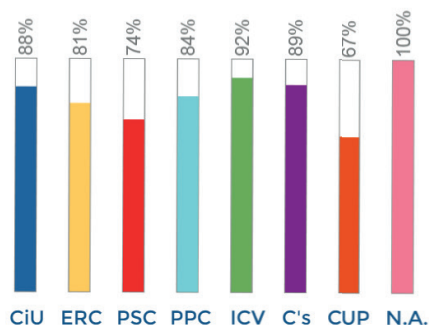
75,6%

Percentatges de diputats amb estudis universitaris respecte al grup parlamentari

26%

Un de cada 4 diputats té la llicenciatura de Dret.

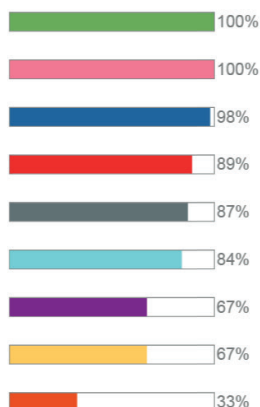
Experiència

Experiència en política

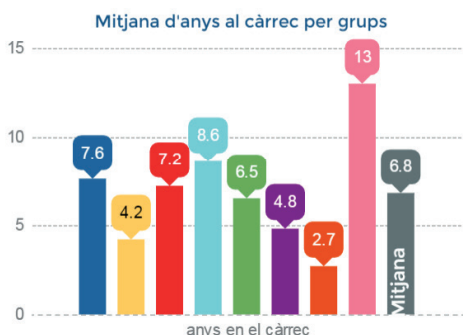
86,7% de diputats tenen experiència prèvia en càrrecs polítics.

ICV és el que més, amb un 100% dels diputats amb càrrecs polítics anteriors.

A la CUP només 1 dels 3 diputats en té (33%).

Anys en el càrrec

6,8 anys

La mitjana d'anys en el càrrec dels diputats.

Deixant de banda la diputada no adscrita (13 anys), PPC (8,6) i CiU (7,6) són als que porten de mitjana més anys al càrrec.

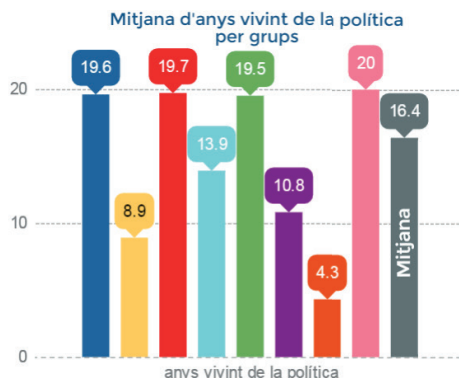
La CUP (2,7) i ERC (4,2) són els que menys.

16,4 anys

La mitjana d'anys vivint de la política per part dels diputats.

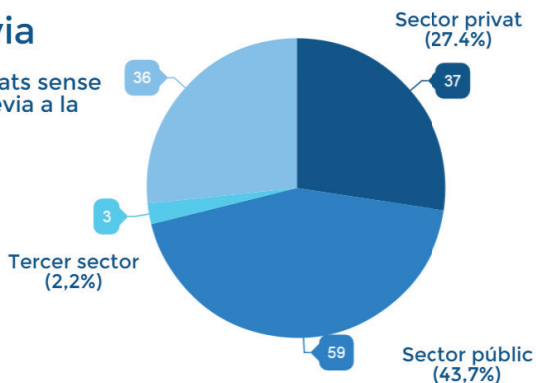
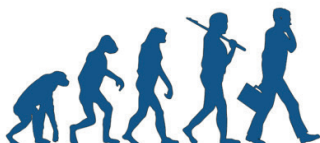
Destaquen les mitjanes de: CiU, PSC, ICV i la diputada no adscrita.

Experiència

Experiència prèvia

26,7% de diputats sense feina prèvia a la política.

Comunicació

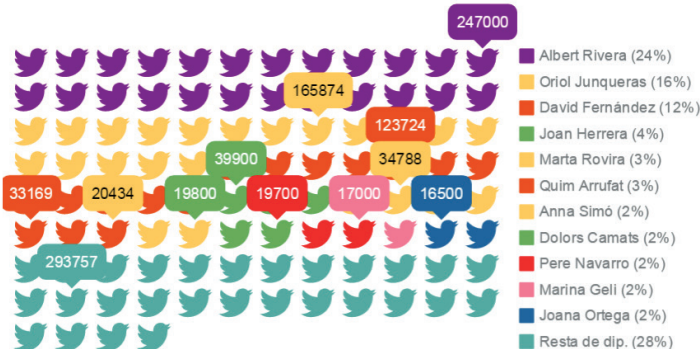
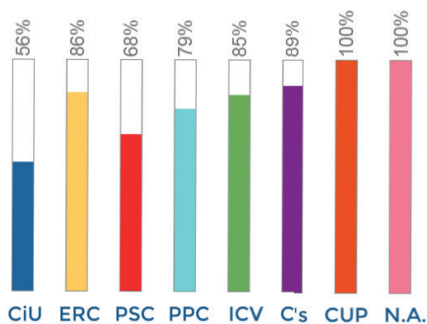
Twitter

71,9%

dels diputats tenen un compte.

Per grups parlamentaris destaca que pocs més de la meitat de diputats de CiU en tenen.

Seguidors:

Destaca el líder de Ciutadans, que té una projecció estatal.

Pocs seguidors de diputats de CiU i PPC.

f. Carrera política

I. Anys en el càrrec i número de legislatures

La mitjana d'anys en el càrrec dels diputats del Parlament de Catalunya actual és de **6,8 anys**. A priori són menys de dues legislatures naturals de 4 anys; però en canvi, la mitjana de legislatures és de 2,4. Això és deu al fet que no totes les legislatures són de 4 anys. De fet, l'actual és de 3 anys.

Si analitzem els resultats per grup parlamentari, veiem que la mitjana d'anys de les diputades i els diputats és la següent:

Grup Parlamentari	Mitjana d'anys en el càrrec
CiU	7,6
ERC	4,2
PSC	7,2
PPC	8,6
ICV	6,5
C's	4,8
CUP	2,7
No adscrit	13

Veiem que en la X legislatura, encetada a finals de 2012, **van entrar a formar part del Parlament 53 diputats nous (39,2%)**. En aquest sentit, hi ha una marcada tendència a la renovació bàsicament en dos partits: ERC i Cs. En el cas dels republicans es deu a l'efecte regenerador **de la nova direcció liderada per Oriol Junqueras** que ha comportat una renovació del 76,2% del grup parlamentari. Per la seva part, Cs ha renovat el 66,6% gràcies al creixement exponencial d'escons que ha experimentat aquesta legislatura. També cal incloure els 3 diputats de les CUP que per primera vegada han assolit representació a la cambra. Per contra, CiU és el partit que menys ha renovat el seu grup parlamentari: només un 20% de nous diputats; molt per sota de la mitjana general (39,2%). La mitjana per grups parlamentaris és la següent:

Grup Parlamentari	Diputats nous	% renovació
CiU	10	20%
ERC	16	76,2%
PSC	9	47,4%
PPC	4	21%
ICV	5	38,5%
C's	6	66,6%
CUP	3	100%

En contraposició, s'observen exemples de supervivència política, com els 13 anys que porta Marina Geli com a diputada (avui no adscrita, després d'haver trencat amb el PSC al 2014). Els tres grups amb una mitjana menor de temps als seus escons són, de menor a major: la CUP, amb 2,7 anys de mitjana al Parlament —recordem que és el partit nou aquesta legislatura—; ERC, amb 4,2; i Cs amb 4,8 —partit que va entrar al Parlament al 2006, fa menys d'una dècada encara.

Cal afegir que la limitació de mandats no afectaria en general, ja que únicament serviria per acabar amb rèmores com **Marina Geli** o **Dolors Montserrat**, les quals han fet del seu escó el seu propi modus vivendi. El problema, certament, rau en la **cultura política**, una diferència que s'accentua per la ja esmentada lluita intergeneracional. Veiem que la mitjana per franges d'edat presenta les següents dades:

- Fins a 35 anys: 3,8 anys
- De 36 a 55 anys: 6,3 anys
- Més de 55 anys: 10 anys.

Entenem, doncs, que la mitjana dels diputats majors de 55 anys han estat 10 anys al Parlament. Han fet, literalment, **carrera política**: els que porten molts anys al Parlament fan pujar la mitjana. Una senzilla xifra que ens fa comprendre com d'elèctrica està essent la tendència renovadora, sobretot en clau generacional, que s'està vivint al sistema de partits català i, de retruc, al Parlament de Catalunya.

I la mitjana per sexes? Els diputats homes presenten una mitjana de 6,7 anys a la Cambra, mentre que les diputades dones 6,9 anys. Uns números que s'assemblen molt a la mitjana de 6,8 anys que es queden els honorables representants de la ciutadania catalana al Parlament de Catalunya.

II. Anys en la política com activitat principal

Els diputats catalans han viscut la cosa pública des d'una vessant prou intensa; donat que, **els representants del poble presenten 16,4 anys de mitjana ocupant càrrecs públics**. Segons el grup polític obtenim la següent disposició:

Grup Parlamentari	Anys
CiU	19,6
ERC	8,9
PSC	19,7
PPC	13,9
ICV	19,5
C's	10,8
CUP	4,3
No adscrit	20,0

La diputada no adscrita, **Marina Geli**, exPSC, presenta el número més alt (20 anys d'experiència política), seguida de molt a prop pel PSC (19,7 anys), CiU (19,6) i ICV (19,5). Fins i tot Cs posseeix un número notable d'experiència política dins de les pròpies files: 10,8. Com s'ha explicat amb anterioritat això es deu a la confluència de persones que abans de militar a C's van tenir altres responsabilitats polítiques en altres formacions.

III. Altres càrrecs

Dels 135 diputats del Parlament de Catalunya, **67** posseeixen altres càrrecs públics. És a dir, el **49,6%** del total. La distància entre el grup que té el major nombre de diputats amb altres càrrecs i el que menys en té —o millor dit: que no en té— és molt gran. CiU és el grup parlamentari amb el major número de membres que posseeix altres càrrecs, més enllà de l'escó al Parlament de Catalunya. A anys llum s'hi situa la CUP: cap dels seus 3 membres posseeix un altre càrrec que no sigui la representació al Parlament. Cultures polítiques diferents que es poden discernir de l'antigor de la seva presència dins del Parlament, de la quantitat d'anys que s'ha assolit poder en totes les seves administracions, des del municipi a la Generalitat passant per les diputacions provincials i els consells comarcals.

Grup Parlamentari	Nº diputats	%
CiU	32	64%
ERC	10	14,9%
PSC	8	11,9%
PPC	9	13,4%
ICV	7	10,4%
C's	1	1,5%
CUP	0	0

Veiem que la majoria dels diputats que posseeixen altres càrrecs són alcaldes o regidors d'algun municipi català.

Ens local: 55 (82%)

Organisme Autonòmic: 11 (16,4%)

Organisme Estatal: 2 (1,6%)

Sense anar més lluny, **Oriol Junqueras**, el cap de l'oposició, és també alcalde de Sant Vicenç dels Horts des de 2011. Aquesta no és un fet diferencial de la política professional catalana. A França és molt normal veure com alcaldes de grans, mitjanes o petites ciutats són també membres de l'Assemblea Nacional. Si filem una mica més prim i mirem el nivell d'estudis dels que tenen altres càrrecs actuals, veurem que la gran majoria posseeix estudis superiors o universitaris:

Primaris: 1 (1,5%)

Secundaris: 14 (20,9%)

Universitaris: 52 (77,6%)

I quantes legislatures porten els que tenen altres càrrecs? La majoria (el 44,8% del total) només una legislatura, una dada que ens torna a afirmar la nostra hipòtesi d'un parlament en transició:

Una legislatura: 30 (44,8%)

Dues: 14 (20,9%)

Tres: 8 (11,9%)

Quatre: 9 (13,4%)

Cinc: 3 (4,5%)

Sis: 3 (4,5%)

g. Provenints de les joventuts dels partits

El 27,4% dels diputats (és a dir, 37) han format part de les joventuts dels partits abans de ser parlamentari. Per contra, el 72,6% (98) no n'han format part. Si analitzem aquesta dada segons els grups parlamentaris observem que dos estan per sobre la mitjana: CiU (34%) i Cs (44,4%). El cas de CiU no és sorprenent donat que les seves joventuts (la Joventut Nacionalista de Catalunya i Unió de Joves, respectivament) són entitats amb una llarga trajectòria institucional. En canvi, el cas de Cs —el grup parlamentari amb percentatge més alt de diputats que han passat per les joventuts d'un partit polític— s'explica per la militància en altres organitzacions. Només **Inés Arrimadas** ha format part de les joventuts de Cs (l'Agrupació de Joves de Ciutadans). La resta, **Albert Rivera** i **Carina Mejías**, van formar part en el passat de les joventuts del PPC (Nuevas Generaciones); i **José Manuel Villegas**, de les del PSC (Joventut Socialista de Catalunya). Aquesta dada reforça la idea de conglomerat de Cs format per persones provinents d'un ampli espectre ideològic.

Grup Parlamentari	Dip. joventuts partits	%
CiU	17	34%
ERC	4	19%
PSC	5	26,3%
PP	4	21%
ICV	3	23,1%
C's	4	44,4%

Si analitzem la formació d'aquests diputats ens adonem que és molt elevada: el 92% (34 diputats) tenen estudis universitaris (gairebé 8 punts per sobre la mitjana) i només un no té estudis universitaris complementaris. No obstant això, contrasta que **un 37,8% dels diputats provinents de les joventuts dels partits no han tingut feines al marge de la política**; 11 punts per sobre la mitjana del Parlament. Aquesta dada evidencia la professionalització de la política en una fase inicial mitjançant la militància a les organitzacions juvenils dels partits.

Pel que fa a l'experiència política, un 94,6% (35) tenien experiència política prèvia abans d'ocupar el càrrec de diputat; i un 35,1% (13) experiència de govern (un punt per sobre de la mitjana general del Parlament). Així, doncs, destaquem que els diputats provinents de les joventuts dels partits tenen una preparació i experiència per sobre la mitjana. De la mateixa manera, la mitjana d'anys en la política com activitat principal (17,5 anys) és més elevada que la mitjana de l'arc

parlamentari (16,4 anys). En conclusió: **els diputats provinents de les joventuts són més proclius a desenvolupar carrera política.**

h. Militància en altres partits

En quant els canvis de militància dels diputats trobem que 5 dels parlamentaris actuals han passat d'un partit a un altre en algun moment de la seva carrera política. No obstant això, podem diferenciar dos tipus d'evolució política personal: una vinculada a qüestions ideològiques i l'altra, més vinculada a la supervivència política.

En el primer cas, trobem 4 dels 5 diputats. D'una banda, **Antoni Fernàndez Teixidó**, de CiU, que va militar al Centre Democràtic i Social (CDS) fins el 2003. Es tracta, doncs, d'una evolució coherent, tenint en compte la desaparició del partit centrista fundat per **Adolfo Suárez**. Per una altra banda, trobem a 3 diputats de Ciutadans, **Albert Rivera Díaz**, **Carina Mejías** i **José Manuel Villegas**, que havien militat al PPC, els dos primers, i al PSC, l'últim. Sembla una evolució relacionada amb el grau d'espanyolisme mostrat pel partit. Recordem que **Albert Rivera** va formar part de les Noves Generacions del PPC, amb un grau d'implicació militant baixa, i va fundar Cs en el moment que el PPC té a **Josep Piqué**, com a president, i a **Montserrat Nebrera**, com a la seva mà dreta. És a dir, l'època en que el partit va intentar l'anomenat "gir catalanista".

En el segon cas, trobem a **Enric Millo**, que va iniciar la seva carrera política com a dirigent d'Unió Democràtica de Catalunya i va ser diputat al Parlament per CiU entre 1995 i 2003. Fins i tot, va arribar a ser portaveu adjunt del grup parlamentari convergent entre 1999 i 2003. Millo va passar al PPC a l'any 2003 després que CiU va decidir que no fos cap de llista per Girona per a les eleccions autonòmiques d'aquell any. Segons comentaris de **Joan Puigcercós**, la seva afiliació al PPC va ser després d'un intent frustrat d'afiliar-se a ERC. Sembla, per tant, que es tracta d'una evolució política més relacionada amb la carrera política personal que no pas amb les preferències ideològiques, que semblen més fluctuants.

Un cas a part és el de **Marina Geli** que ha passat de formar part del PSC a situar-se com a diputada no adscrita. Amb una lectura literal del diccionari, es tractaria de l'únic cas de *transfugisme* de l'actual Parlament: "Trànsfuga, persona elegida en les llistes d'un partit que no abandona el càrrec després de separar-se del partit que el presentà com a candidat". Però, tanmateix, no podem situar-la com a diputada que ha fet un canvi de militància, tot i que ha ingressat al Moviment d'Esquerres (MES), ja que el partit no estava constituït quan va deixar el PSC.

i. Diputats independents

Segons les dades de l'estudi, el nombre de parlamentaris independents és força reduït. Només 7 diputats no tenen carnet de partit, és a dir, un 5,2%. A més, aquests diputats independents no són una novetat d'aquesta legislatura, ja que la mitjana d'anys que porten al càrrec és significativa: 7,6 anys, en una mitjana de 2,6 legislatures. És a dir, els podríem anomenar diputats independents "de partit". De fet, malgrat la seva etiqueta d'independents, les mitjanes de "supervivència" d'aquests diputats són superiors a les mitjanes generals: 7,6 d'anys al càrrec per part dels "independents" (per 6,8 del total de parlamentaris) i 2,6 legislatures (per 2,4 de la mitjana general). En aquesta línia, cal assenyalar que dels 7 diputats independents, tan sols 2 s'han estrenat en aquesta legislatura: **Gemma Calvet**, d'ERC; i **David Fernández**, de la CUP.

Cada moment històric, és a dir, cada legislatura té les seves peculiaritats i requereix propostes de solucions en àmbits que poden ser molt diversos d'una legislatura a una altra. Per això, la cultura política del país ha de ser prou madura per entendre que els legisladors escollits poden ser diferents en cada període segons les necessitats i exigències del moment i, d'aquesta manera, obrir més la possibilitat d'incorporar experts "independents" per tal d'impulsar les solucions adients en cada legislatura. Això no ha estat així fins ara, com ens demostren les dades de l'estudi.

j. Antecedents familiars en la política

Una altra dada que evidencia la renovació de les elits és la que fa referència a diputats amb antecedents familiars en la política. De fet, només dues diputades tenen historial familiar en política: **Núria de Gispert** i **Dolors Montserrat**. És a dir, un escàs 1,5% del total de diputats. Aquesta dada permet desmuntar qualificacions simplistes sobre el caràcter familiar o "de casta" de les elits polítiques del país. Si en legislatures anteriors podíem trobar elits amb un cert component de caràcter excloent, aquestes no ha estat pas de tipus familiar; sinó, en tot cas, de classe. Les dades de l'estudi així ho confirmen.

k. Feines al marge de la política

99 (73,3%) diputats de la X legislatura han exercit altres feines al marge de la política; mentre que 36 (26,7%) no han desenvolupat feines continuades al marge de la política. Si ens centrem en aquest segon segment, la distribució per grups parlamentaris és la següent:

Grup Parlamentari	Nº	%
CiU	12	20
ERC	3	14,3
PSC	7	36,4
PPC	4	21
ICV	5	38,5
C's	4	44,4
No adscrit	1	100

En aquest context, destaca el fet que els grups parlamentaris del PSC, ICV, Cs i la diputada no adscrita estan per sobre de la mitjana de parlamentaris que no han desenvolupat altres feines principals al marge de la política institucional. Per contra, el grup parlamentari d'ERC està més de 12 punts per sota. Això s'explica, sobretot, per la renovació d'aquest grup a partir del canvi en la direcció del partit. En relació amb l'anterior, trobem que per 7 d'aquests 36 diputats és la primera legislatura i per 10, la segona. Els 19 restants porten més de dues legislatures: 9 (3 legislatures), 5 (4 legislatures), 3 (5 legislatures) i 2 (6 legislatures).

La mitjana d'edat d'aquests 36 diputats és de 48,6 anys; un punt per sobre la mitjana general. Però si prenem com a referència els que porten més de dues legislatures, la mitjana d'edat puja per sobre la mitjana: 51,5 anys. En quant a la mitjana d'anys en el càrrec dels diputats que no han desenvolupat altres feines fora de la política, aquest és de 8 anys (1,2 anys més que la mitjana general). En aquest sentit, la mitjana d'anys en la política com activitat principal és de 20 anys; gairebé 4 anys per sobre la mitjana general. És evident, doncs, que **no haver tingut altres feines principals al marge de la política és un símptoma d'apalancament en el càrrec important**. D'altra banda, la distribució per sectors dels 99 diputats que han fet altres feines per grups parlamentaris és aquesta:

Grup Parlamentari	Nº	% s/GP
CiU	38	76,0
ERC	18	85,7
PSC	12	63,2
PPC	15	78,9
ICV	8	61,5
C's	5	55,6
CUP	3	100,0

Els grups parlamentaris que estan per sobre la mitjana general de diputats que han tingut altres activitats professionals fora de la política (73,3%) són CiU (76%), ERC (85,7%), PPC (78,9%) i CUP (100%). Segons el tipus de feina realitzada obtenim aquests resultats:

Feina	Nº	%
Empresa privada	37	27,4
Sector públic	59	43,7
Tercer sector	3	2,2
Sense feina prèvia	36	26,7

Com es pot veure, el públic (43,7%) és el principal sector d'origen laboral dels diputats del Parlament; seguit per l'empresa privada amb un 27,4%. L'ocupació en el tercer sector és pràcticament testimonial. Possiblement, en aquest apartat, el repte sigui incorporar més diputats provinents del món empresarial i poder, d'aquesta manera, aprofitar l'experiència i coneixements de la gestió privada en benefici d'una administració pública més eficient, efectiva i innovadora.

I. Transparència i comunicació

En aquest apartat veurem quin grau de comunicació i, per tant, de transparència, posseeixen els membres del Parlament de Catalunya. Ens fixarem en qui presenta el seu correu electrònic i qui utilitza les noves tecnologies —en concret el Twitter— com una eina per informar.

I. Correu electrònic visible

Abans de l'entrada en vigor de la Llei de Transparència el passat 1 de juliol, més del 30% dels diputats no tenien visible el correu electrònic. En aquests moments, aquesta dada apareix a totes les fitxes dels diputats. Tanmateix, l'estudi recull la realitat prèvia a l'obligatorietat de la llei i reflecteix el posicionament individual de cada diputat al voltant de la transparència i de la voluntat de ser accessible.

Fent un cop d'ull al número de diputats del Parlament que mostraven els seus correus electrònics als seus perfils de la web del Parlament ens adonàvem que dels 135 membres, 93 el mostraven i 42 no.

Grup Parlamentari	Sí mail	%	No mail	%
CiU	29	58,0	21	42,0
ERC	19	90,5	2	9,5
PSC	14	73,7	5	26,3
PPC	8	42,1	11	57,9
ICV	13	100,0	0	0,0
C's	7	77,8	2	22,2
CUP	3	100,0	0	0,0
No adscrit	0	0,0	1	100,0

Si filem una mica més prim, observem que d'aquells diputats que tenen experiència política, 77 tenien visible la seva adreça de correu electrònic, mentre que 44 no. En canvi, els que no tenen experiència política (18 diputats de 135) presentaven amb més èmfasi aquesta eina de contacte primordial en els nostres temps.

II. Web personal i Twitter

Si analitzem qui té i qui no té bloc o pàgina web personal, veurem que el total dels que sí en tenen compta un 49,6% (67 diputats); i els que no, un 50,4% (68). Per tant, pràcticament la meitat dels diputats utilitza aquesta eina. Si els comptabilitzem segons el grup parlamentari, veurem que CiU guanya en nombre negatiu: 28 dels seus membres no tenen cap tipus de web personal, mentre que 22 sí. La diferència més gran entre els que sí en tenen i els que no està dins del grup parlamentari d'ICV: 11 en tenen i 2 no.

Grup Parlamentari	Sí web	%	No web	%
CiU	22	44,0	28	56,0
ERC	6	28,6	15	71,4
PSC	12	63,2	7	36,8
PPC	11	57,9	8	42,1
ICV	11	84,6	2	15,4
C's	4	44,4	5	55,6
CUP	1	33,3	2	66,7
No adscrit	0	0,0	1	100,0

En aquest apartat hem d'aclarir, però, que algunes webs personals responen més a un tipus més institucional que personal. Hi ha alguns membres del Parlament de Catalunya que no posseeixen bloc propi, sinó que el seu perfil està emmarcat dins d'una pàgina web d'alguna institució on tenen funcions o càrrecs rellevants. Aquest és el cas del web d'Artur Mas, el qual és el web dedicat a ell com a president de la Generalitat de Catalunya.

Pel que fa a Twitter, 97 diputats (el 72% de l'hemicicle) tenen compte en aquesta xarxa social i 38 (el 28%), no. CiU és el grup parlamentari amb un menor percentatge d'ús d'aquesta eina de comunicació. En canvi, els tres diputats de la CUP (el 100%) l'utilitzen i 8 de 9 (89%) diputats de Cs.

Grup Parlamentari	Sí Twitter	%	No Twitter	%
CiU	28	56	22	44
ERC	18	85,7	3	14,3
PSC	13	68,4	6	31,6
PPC	15	78,9	4	21,1
ICV	11	84,6	2	15,4
C's	8	88,9	1	11,1
CUP	3	100	0	0
No adscrit	1	100	0	0

Si comptabilitzem els diputats amb més seguidors en aquesta xarxa social, obtenim en primera posició del rànquing al líder de Cs amb més de 247.000 seguidors. L'ús de Twitter d'**Albert Rivera** és notori i coherent amb una estratègia de comunicació de gran exposició mediàtica al conjunt de l'Estat. El segueixen **Oriol Junqueras**, cap de files d'ERC, amb més de 165.800 seguidors; i **David Fernández**, de la CUP, amb més de 123.700 seguidors. En el top 10 dels diputats amb més seguidors a Twitter destaca l'àmplia presència dels dirigents dels partits, amb la notable excepció d'**Alícia Sánchez Camacho** per part del PPC; i la prevalença de l'antic líder dels socialistes, **Pere Navarro**; sobre l'actual, en **Miquel Iceta**.

Nº seguidors*	Diputat	Partit
247000	Albert Rivera	C's
165874	Oriol Junqueras	ERC
123724	David Fernández	CUP
39900	Joan Herrera	ICV
34788	Marta Rovira	ERC
33169	Quim Arrufat	CUP
20434	Anna Simó	ERC
19800	Dolors Camats	ICV
19700	Pere Navarro	PSC
17000	Marina Geli	N.A.

En aquest context, és interessant destacar la presència de 2 dels 3 diputats de la CUP entre els 10 diputats amb més seguidors (fet que demostra el gran ús de les xarxes que fa aquest partit) i de la diputada no adscrita, **Marina Gelí**. Aquest darrer cas es podria interpretar per l'escenificació de les desavinences amb la direcció del PSC mitjançant la xarxa.

Caldria remarcar, finalment, que cap conseller posseeix un compte de Twitter que sobrepassi els 3.000–5.000 seguidors, una xifra que, segons els experts en xarxes socials i community management, és la idònia per saber si es posseeix un grau d'influència satisfactori. Tanmateix, l'ús de les xarxes socials és, encara que millorable, satisfactori.

4. Conclusions

La fi del pujolisme i la consegüent pujada de les forces d'esquerra —malgrat els vaivens electorals— més la irrupció de noves formacions polítiques (algunes de les quals han vist augmentada la seva representació) ha comportat una regeneració de la cambra parlamentària. No obstant això, encara s'arrossegueu alguns llasts, com carreres polítiques molt perllongades que en alguns casos superen els 20 anys; com Dolors Montserrat (PPC) amb 27 en el càrrec; o Meritxell Borràs (CiU), Josep Rull (CiU) i Rafael Luna (PPC) amb 20.

Tanmateix, si es confirmen les enquestes d'intenció de vot a les properes eleccions autonòmiques amb la irrupció de Podem —amb la fórmula que adopti— i les fulgurants pujades de Cs i les CUP, l'XI legislatura comptarà amb un parlament que veurà accentuat el seu nivell de regeneració gràcies a l'augment del reclutament de nous diputats. Aquesta nova realitat sociopolítica, més l'adopció de mecanismes de limitació de mandats —com el cas de les CUP, que estatutàriament renova els seus representants en cada mandat—, afavoreix la regeneració democràtica del Parlament de Catalunya.

En aquest context, és interessant apuntar una dada obtinguda en aquest estudi: la mitjana d'anys en el càrrec dels diputats de la X legislatura són 6,8 anys. D'acord amb això, la limitació d'anys en el càrrec a dues legislatures (8 anys) —una demanda que en determinants cercles s'ha plantejat com una mesura de regeneració— no seria necessària perquè en aquests moments s'estaria per sota. No obstant això, la limitació de mandats permetria acabar amb rèmores que porten més de 3 legislatures: 31 diputats porten més de 4 legislatures; 7 en porten 5; 5 en porten 6; i una en porta 8. Així, doncs, entenem que la limitació de mandats és una mesura de refinament i millora de la qualitat democràtica que posaria fi a l'anquilosament en el càrrec. De fet, David Fernández, juntament amb els altres dos diputats de la CUP, deixarà l'escó a final d'aquesta legislatura (obeint els es-

tatuts de la formació) amb la valoració més alta de tot l'arc parlamentari.

Tanmateix, seria ingenu pensar que la limitació d'anys en el càrrec acabaria amb les carreres polítiques de llarga durada perquè en el nostre sistema polític existeix la tendència a saltar d'administració ocupant altres càrrecs (alcalde o regidor, diputat al Congrés dels Diputats, senador o eurodiputat). Per seguir il·lustrant-ho amb exemples, trobem que Rafael Luna (PPC) i Pere Navarro (PSC), que porten 38 anys en la política com activitat principal; o Salvador Milà (ICV) amb 36 anys. Com s'ha vist en aquest treball, gairebé la meitat dels diputats posseeixen altres càrrecs públics —la gran majoria dins del món local (82%)— i el 69% ha tingut altres càrrecs públics en el passat. Si a tot això li afegim la mitjana d'anys en la política com activitat principal (16,4 anys), es confirma la tendència d'apalancament polític. Per aquest motiu, es fa palesa la necessitat d'un canvi estructural de cultura política que afavoreixi les portes giratòries i castigui l'apalancament. En relació amb això, s'apunten dues mesures a tenir en compte. La primera és la limitació de mandats al capdavant de les cúpules dels partits. En aquesta anàlisi hem detectat que els partits que regeneren les seves direccions també presenten candidatures renovades. Aquest és el cas d'ERC amb l'elecció d'Oriol Junqueras i Marta Rovira al capdavant del partit republicà. En aquest sentit, el d'ERC és el grup parlamentari que més percentatge de diputats nous presenta (76,2%) i menys percentatge de diputats que no han tingut altres feines al marge de la política institucional.

La segona consisteix en incrementar la presència d'independents reals a les llistes. Hem incorporat l'adjectiu "real" perquè les dades ens demostren que els diputats independents tenen una mitjana d'anys en el càrrec lleugerament superior a la general. Durant aquest mandat, els diputats sense carnet de partit representen el 5,2% (7 diputats) i d'aquests, només 2 s'han estrenat aquesta legislatura. Per aquest motiu, reivindicuem la incorporació d'experts independents que s'adaptin a les necessitats de cada període. Per exemple, en el context de crisi el reclutament d'experts econòmics es podria contemplar com una mesura positiva. Això ens porta a posar sobre la taula la conveniència o no d'introduir canvis en el sistema electoral. Alguns apostaran per l'obertura de les llistes electorals o, si més no, pel desbloqueig. D'altres, però, insistiran en el fet que es tracta d'una qüestió de cultura política aliena a les llistes i més vinculada a la democratització i la flexibilització de les estructures dels partits.

Més qualitat democràtica també vol dir més transparència i accessibilitat. Un exemple del model a seguir és l'aplicació de la recent Llei de Transparència que ha permès fer visible el 100% dels correus institucionals (quan abans era del 69%) i, entre d'altres dades, conèixer les declaracions de rendes, béns i activitats dels diputats. Un dels objectius d'aquest estudi era trencar falsos mites al voltant del Parlament. Un d'ells podria ser el de la baixa formació o preparació dels diputats. Davant d'aquesta afirmació manifestem que els diputats dels Parlament es-

tan altament formats (més del 80% tenen estudis universitaris i l'àmplia majoria d'aquests també presenten estudis complementaris). Per contra, els diputats amb estudis primaris o sense estudis especificats presenten una mitjana d'anys en el càrrec i en la política activa per sota de la mitjana general. En canvi, la situació canvia amb els diputats amb estudis secundaris. Aquests estan per sobre la mitjana en ambdós supòsits i presenten una tendència a l'apalancament en el càrrec més pronunciada. Una preparació no universitària (amb la impossibilitat teòrica d'accedir a una feina de major qualitat i prestigi) i altres feines amb salaris per sota del de diputat podrien explicar aquesta tendència a l'apalancament.

Els diputats provinents de les joventuts dels partits polítics presenten una paradoxa interessant. D'una banda, gairebé el 40% d'aquests no han tingut una feina al marge de la política; però, alhora, tenen una preparació i experiència política per sobre la mitjana. La cultura política està canviant: la cada cop més vella cultura política ha estat marxant des del 2003, i segurament les eleccions del diumenge 27 de setembre de 2015 estipularan un nou punt d'inflexió en aquesta tendència. La nova cultura política entra dins de la cambra catalana gràcies als canvis generacionals i de maneres de fer dels partits, vells i/o nous, els quals canvien perquè la societat canvia. Tot i saber que la democràcia catalana posseeix uns fonaments forts, l'edifici encara presenta esquerdes en alguna de les seves estructures; qüestió que caldrà abordar en la propera legislatura autònoma o en un hipotètic procés constituent.

